

hver Arbejder, der beskæftiges derved, for at man paa den Maade kan faa afhjulpet Arbejdsløsheden i Vejle noget. Vejle Kommune ser saaledes paa det, hvad jeg synes er fornuftigt, at naar de dog skal af med et Beløb af i alt væsentligt 3 Kr. daglig, vil de være langt, langt bedre tjent med at betale det til et produktivt Arbejde i Stedet for at betale det i Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg tror ogsaa, at Ministeriet, som vi har faaet at vide omgaaes med Planer om store Nedskæringer paa Finansloven, og som agter at indføre store Besparelser for at faa finansiel Balance tilvejebragt, ikke vil naa dette sit Maal ved Besparelser eller ved Besparelser alene. Det er ikke altid, at den Forretningsmand, som mærker, at han har Underskud i sin Forretning, handler klogt, naar han siger: Nu maa jeg til at spare yderligere.

Det er muligt, han handler klogere ved at sige: Jeg maa se at sætte yderligere Bevægelse og Fart i Udviklingen og udvikle Forretningen, saa den kan komme til at skaffe mig større Indtægt. Der er ikke Tvivl om, at hvis Staten kunde beskæftige nogle Hundrede Arbejdere ved Lille Bælts Broen og ved Vejle Banegaard, vilde den, i Stedet for at yde Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelse og lade disse Mennesker staa som Nydere paa Udgiftssiden, kunne overføre dem til Indtægtssiden, idet man da kunde faa en Skatteindtægt af dem. Det er min Overbevisning, at skal vi ud af det finansielle Uføre, vi er inde i, kan vi ikke nøjes med Besparelser alene, men saa maa vi søge at skabe forøgede Indtægter ved at sætte Arbejder i Gang. Og her synes jeg netop, at Lille Bælts Broen og Vejle Banegaards Udvidelse hører til den Slags produktive Foretagender, som der bør sættes Fart paa. De vil sikkert vise sig at give en dobbelt Indtægt for Staten, idet den faar Arbejdet udført billigere, end den nogen Sinde ellers vil kunne faa det udført, og faar Aflastning for den Arbejdsløshedsunderstøttelse, der ellers skal udbetales. Jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister, der jo har haft adskilligt Besvær med Hensyn til Stillingen til de arbejdsløse, vil kunne blive aflastet noget, hvis de andre Ministerer — og for Resten ogsaa han selv — vilde sørge for at faa sat saa meget Arbejde i Gang som muligt, og at han derigennem vilde kunne blive befriet for nogle Timers Spekulation, og der vilde da være Udsigt til, at den højtærede Finansminister i Stedet for Tallene paa Udgiftssiden til Arbejdsløshedsunderstøttelse kunde opføre adskillige Skatteindtægter, saa vi kunde komme ind paa en

sundere og fornuftigere Udvikling, end vi er inde i i Øjeblikket, hvor man lader Arbejdsløsheden stige i Stedet for at tænke paa at fremme og igangsætte produktive Arbejder.

Lundberg: Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen talte nys om Forhandlingen af Chokolade og lignende paa Statsbanegaardene, og han nævnte, at Statsbanerne paa denne Forhandling havde en Indtægt af 13 pCt., som i Forbindelse med de 7 pCt., Entreprenøren fik, udgjorde 20 pCt., der blev paalagt Forbrugerne. Jeg har faaet nogle Oplysninger vedrørende denne Sag og vil gerne overlade den højtærede Minister dem til Undersøgelse, thi skønt jeg ikke tvivler om, at vedkommende, der har meddelt mig disse Oplysninger, er fuldt ud troværdig, vil jeg dog gerne bede den højtærede Minister undersøge Forholdene. Det er meddelt mig, at foruden disse 20 pCt., som fremkommer ved, at Entreprenøren skal betale Statsbanerne 13 pCt. og selv uden noget som helst Arbejde tager 7 pCt. af Forhandlerne, faar Entreprenøren en yderligere Fortjeneste paa disse Varer, idet han opretter Kontrakter med Forhandlerne, hvorved han tvinger dem til at købe Varerne hos sig, og han tager da en ikke ringe Avance derpaa, hvorved Varerne altsaa bliver dyrere. Jeg vil bede den højtærede Minister undersøge, paa hvilken Maade vedkommende Entreprenør har etableret sit Forhold til Forhandlerne.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det, fordi der, som adskillige ærede Medlemmer maaske vil erindre, paa Finanslovsforslaget for 1922—23 fandtes opført en Bevilling til den direkte Bane fra Aarhus H. til Randers, nemlig som 3die Bidrag 200 000 Kr. Det forberedende Arbejde var den Gang allerede gjort. Saa vidt jeg ved, havde baade Besigtigelseskommissionen og Ekspropriationskommissionen været til Stede, og Banen var afstukket, saa man skulde til at begynde paa selve Arbejdet i Marken, et Arbejde, som i det store og hele i alt Fald foreløbig vilde bestaa i Jordarbejder, og som Følge deraf vilde Udgifterne væsentlig medgaa til Arbejds løn. Ved tredje Behandling af Finansloven blev imidlertid dette af Ministeren selv stillede Forslag strøget, idet Ministeren stillede et Ændringsforslag om, at Beløbet, 200 000 Kr., igen skulde udgaa. Den økonomiske Situation gaves som Begrundelse for, at man maatte stryge denne Bevilling. Jeg udtalte allerede den Gang min Forbavselse over, at man faa Uger efter, at man her i Rigsdagen havde drøftet